

۱۵۲ - خداوندی را ستائیم و پرستش

نمائیم

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

۱۵۲ - خداوندی را ستائیم و پرستش نمائیم

خداوندی را ستائیم و پرستش نمائیم که جهان هستی را بی‌پرتو بخشایش زینت و آرایش بخشید و حقیقت وجود را بصورت نامتناهی منحلّ و پادشاهی عطا فرمود. چون بدیده بینا نگری کائنات هر یک مانند دلبر در کمال صباحت و ملاحظت جلوه نموده و هر یک مرکز حکمتی و مصدر موهبتی و مظهر عنایتی مشاهده میشود. جمیع کائنات بر نظم طبیعی بدون اراده در جنبش و حرکت است لهذا بمنتهی موهبت در عالم خویش مفتخر. در میان کائنات ذی روح را اراده و اختیاری است حرکت و اکتسابی، حیوان در اسفل درجات ذی روح است ولی چون مؤید به عقل و هوش نه اگر حرکتی مخالف نظم طبیعی نماید در این غرور معذور زیرا بمقتضای طبیعت متحرک و اسیر غیر متمسک. اما انسان که اشرف کائنات ذی روح است و متحرک به اراده و مؤید به عقل و هوش لهذا باید در جمیع کمالات فائق بر کائنات باشد و اگر از این موهبت محروم بغایت مقدوح و مذموم و بدترین نوع حیوان، اولئک کالأنعام بل هم أضلّ سبیلاً زیرا موهبت پروردگار را بهدر داده و مانند شجره زقوم ثمر تلخ بار آورده. هیچ کائی از کائنات مواهب الهیه را از دست ندهد جز انسان که جواهر بواهر الطاف بی پایان را از دست دهد و از نادانی به دام و شست افتد اینست که در آیه مبارکه میفرماید لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ. و اگر از این دام رهائی یابد و از این درد صفائی گیرد مظهر الا

ORIGINAL

AUDIO

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَرَّمَ وَ مَطْلَعُ فَيُوضَاتٍ شُودُ وَ مَشْرِقُ انْوَارِ خَلْقِ اللَّهِ آدَمَ عَلَي صُورَتِهِ وَ مِثَالِهِ كَرَّمَ يَعْنِي صُورَتِ رَحْمَانِيَّةٍ شُودُ وَ مَظْهَرِ فَيُوضَاتِ رَبَّانِيَّةٍ.

ای یاران، کمالات انسانیّه منحصر بشئون روحانیّه نه بلکه کمالات جسمانی نیز لازم تا عالم انسانی به جمال معنوی و کمال صوری در انجمن وجود جلوه نماید. لهذا باید احبای الهی در تحصیل کمالات صوری نیز از هر جهت جهد و کوشش نمایند اخلاق رحمانیّه بمنزله ارواحست و کمالات جسمانیّه بمنزله اجسام ارواح را بواسطه اجسام جلوه و ظهوری و اجسام را بواسطه ارواح روح و فتوحی هر دو چون در نهایت اتقان در محشر امکان جلوه و ظهور نماید فیض موفور حاصل گردد و پرتو نور علی نور جلوه نماید. ای یاران الهی، تصور نمائید که چون این جهان فانی است لهذا نقص و کمال و فوز و وبال و صعود و نزول و ترقی و فتور مساوی است حاشا حضرت رحمان در نصّ فرقان میفرماید رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَ فِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً. پس واضح و مشهود شد که ترقی و کمال معنوی و صوری هر دو مطلوب و محبوب علی الخصوص که ترقیات کلیّه و لو جسمانیّه دالّ بر مواهب رحمانیّه است.

